

Perspectiva espiritual

Per J. Serra Hunter

Cal en la vida humana situar les nostres inquietuds en un mateix pla espiritual. En l'ordre físic no és possible la visió, si no ens colloquem a una distància adequada i realitzem un treball d'adaptació. El mateix passa en la vida interior. L'home ha de cercar una posició adequada per tal de posar-se en con-

tacte amb les realitats que constitueixen el món de l'esperit. La vista de conjunt supera la distinció i l'anàlisi; aquestes porten un afinament a la coneixença de les coses, però els manca sovint l'energia i la vitalitat que dona una veritable perspectiva espiritual.

La jornada de treball

Per Enric J. Ferrer

Membre de l'Institut contra l'atur forçós

Una de les lluites que més perjudicis ha portat a la humanitat, és la lluita entre el capital i el treball des de l'organització, ara fa cent anys, de les grans societats anònimes i les acumulacions de grans capitals sota el control d'un consell administrador o, mantes vegades, d'un sol home, al qual s'ha donat el nom, aquests darrers temps, de capità d'indústria.

I és que d'una part, el capital ha cercat la manera de guanyar el màxim possible amb el mínim de perills de perdre. D'altra part, el factor «treballador» ha anat instruint-se i adonant-se que ell, al cap i a la fi, també era un home, i per tant, tenia els mateixos drets a viure i a viure bé com els qui detenten el diner.

No hem de perdre de vista que des dels temps més reculats, el ric ha cercat la col·laboració directa i estreta de dos estaments més, que han considerat el treball com un càstig diví i del qual ells, els purs, han procurat per tots els mitjans eludir-ne les obligacions i les conseqüències.

Són aquests estaments: els militars i els sacerdots.

Veiem, en efecte, que tots els rituals obliguen als homes a fer sacrificis a l'altar i aquests sacrificis es divideixen en dues categories: el d'adoració i el de servitud.

Pel primer hom obeeix cegament les inspiracions de l'oficiant, un home com els altres,

el qual considera un dret exclusiu per a ell el respecte humà; per aquest respecte, exigeix la servitud dels presents, ja sigui amb diners, ja sigui amb productes de la terra o manufacturats, a més dels donatius que rebia dels reis i senyors, en terres i privilegis. ¿A canvi de què? La plebs rebia benediccions i consells o amenaces mentre el senyor o el rei rebia una protecció eficaç ja que per la imposició del temor, no a Déu, sinó als càstigs terrenals (empresonaments, expoliació dels béns, tortures, etcètera), s'obligava a la plebs a una obediència cega al senyor o al rei.

Quant al militar, destinat únicament a fer la guerra, fos a qui fos i com fos, era considerat un ésser indispensable a la humanitat per a satisfer les baixes ambicions del cabdill i oposar-se a les del cabdill adversari.

La instrucció i la possibilitat de canviar fàcilment de lloc, han fet que la massa treballadora anés organitzant-se i oposant els seus drets als dels tres estaments anteriorment anomenats, d'on ha resultat una lluita centenària que si bé ha costat moltes víctimes, ha aconseguit veritables guanys per a l'home que treballa. I un d'aquests ha estat: la reducció de la jornada de treball.

No hi ha cap llei divina ni humana, que fixi el nombre d'hores de treball com a cosa indiscutible i la generació dels trenta-cinc anys recorda perfectament, que havia de treballar